

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **Ing. J. K.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Praha 8, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2019, čj. KUKHK-38539/DS/2018/Er

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2019, č. j. KUKHK-38539/DS/2018/Er, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9.800 Kč do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 10. 2018, sp. zn. P/1740/2017/OP/Mich, sp. zn. dokumentu MMHK/206570/2018/OP/Mich, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 a 2 zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. Z napadeného rozhodnutí a správního spisu se podává, že vydání napadeného rozhodnutí předcházelo vydání dvou posléze zrušených rozhodnutí správního orgánu I. stupně. První rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 10. 2017, pod č. j. P/2008/2017/OP/Mich, č. dokumentu MMHK/187981/2017, a bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 1. 2018, č. j. KUKHK-39801-3/DS/2017/Er, druhé zrušené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 4. 2018, pod č. j. P/2008/2017/OP/Mich, č. dokumentu MMHK/076449/2018, a zrušeno bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2018, č. j. KUKHK-19353/DS/2018/Er.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný po rekapitulaci průběhu správního řízení a v jeho průběhu zjištěných skutečností uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupků provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona, když nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky 6H6 8826 byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť
 - dne 26. 5. 2017, v čase před 11:45 hodin, řidič zastavil a stál s uvedeným vozidlem v ulici Klicperova u domu čp. 263 v obci Hradec Králové, v místě označeném dopravní značkou IP 12 – „Réservé“ – vyhrazené parkoviště, doplněné o dodatkovou tabulku E 13 „Pro držitele karet N“. Vozidlo však nebylo platnou parkovací kartou označeno. Tímto jednáním tak porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,
 - dne 25. 4. 2017, v čase před 15:04 hodin, řidič zastavil a stál s uvedeným vozidlem v ulici Klicperova u domu čp. 141 v obci Hradec Králové, v místě označeném dopravní značkou IP 12 – „Réservé“ – vyhrazené parkoviště, doplněné o dodatkovou tabulku E 13 „Pro držitele karet N“. Vozidlo však nebylo platnou parkovací kartou označeno. Tímto jednáním tak porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu,
 - a dne 7. 6. 2017, v čase před 9:45 hodin, řidič zastavil a stál s uvedeným vozidlem v ulici Klicperova u domu čp. 263 v obci Hradec Králové, v místě označeném dopravní značkou IP 12 – „Réservé“ – vyhrazené parkoviště, doplněné o dodatkovou tabulku E 13 „Pro držitele karet N“. Vozidlo však nebylo platnou parkovací kartou označeno. Tímto jednáním tak porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
4. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, že bylo provedeno v souladu se zákonem a závěry k nimž došel, mají oporu v provedených důkazech logickou oporu. Žalovaný též posoudil soulad právních závěrů správního orgánu I. stupně s jeho skutkovými zjištěními, přičemž konstatoval, že postupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“)

tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podklady pro vydání rozhodnutí shledal žalovaný za vzájemně souladné, zjištěné skutečnosti za prokázané a delikt ní jednání žalobce za prokázané. Odvoláním napadené rozhodnutí podle jeho názoru splňuje všechny zákonné náležitosti, proto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do celkem osmi žalobních bodů, nazvaných: nepřezkoumatelnost výroku o sankci, trvající delikt, absence nařízení obce – parkovací karty představují zpoplatnění pozemní komunikace, jednání není protiprávní a nebylo prokázáno, jednání nepředstavuje porušení právní normy, absence zjištění formy zavinění řidiče, nesdělení oprávněné úřední osoby a nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu.
6. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV.
7. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a zavázat žalovaného k úhradě nákladů řízení žalobci k rukám jeho právního zástupce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný znovu zrekapituloval průběh řízení před orgánem I. stupně a zopakoval některé argumenty uvedené v odůvodnění rozhodnutí. K námitce nepřezkoumatelnosti výroku o sankci uvedl, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč, tedy v polovině zákonného rozpětí, přičemž od uložení pokuty nebylo možné dle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu upustit. K odůvodnění konkrétní výše uložené pokuty odkázal na stranu 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále žalovaný uvedl, že z oznámení o spáchání přestupků je zřejmé, že vozidlo parkovalo na vyhrazeném parkovacím místě déle než tři minuty. K námitce absence zjištění zavinění řidiče žalovaný uvedl, že k odpovědnosti za přestupek dle 125f není vyžadováno zavinění. K námitce nesdělení oprávněné úřední osoby uvedl, že tato byla žalobci sdělena písemností ze dne 31. 1. 2019, doručenou zmocněnci žalobce dne 4. 2. 2019.
9. Závěrem žalovaný sdělil, že k řízení přistoupil odpovědně a nezájatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce, přičemž napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem. V souladu s výše uvedeným navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

11. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 7. 6. 2017 oznámení o podezření ze spáchání přestupku, který byl spáchán dne 26. 5. 2017, a spisový materiál o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Hradec Králové. Dne 14. 6. 2017 vydal správní orgán výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno sdělení, že v předmětný den řídil vozidlo žalobce I. H. bytem na adrese Kožušnicka 76/14, 911 05 Trenčín – Nové Zlatovce, Slovensko, adresa pro doručování Dolní Náměstí 18/48, Olomouc 779 00.
12. Dne 16. 8. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci - přestupku ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), když pana I. H. k podání vysvětlení nepředvolával, jelikož mu bylo z řízení č. j. P/108/2017/OS1/Čih a P/566/2017/OS1/Pach, známo, že uvedená osoba si na sdělených adresách poštu nepřebírá.
13. Z předloženého správního spisu dále vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 7. 6. 2017 oznámení o podezření ze spáchání přestupku, který byl spáchán dne 25. 4. 2017, a spisový materiál o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Hradec Králové. Dne 14. 6. 2017 vydal správní orgán výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno sdělení, že v předmětný den řídil vozidlo žalobce I. H. bytem na adrese X, adresa pro doručování X.
14. Dne 16. 8. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci - přestupku ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a téhož dne vydal rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla v příkazním řízení, ve kterém rozhodl o tom, že se žalobce dopustil přestupku provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 zákona o silničním provozu. Proti uvedenému rozhodnutí byl správnímu orgánu I. stupně doručen odpor. Po podání odporu proti příkazu, správní orgán I. stupně poučil žalobce, resp. jeho zmocněnce, o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 14. 9. 2017, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili.
15. Usnesením poznamenaným do spisu dne 28. 3. 2018 správní orgán I. stupně spojil řízení o obou výše uvedených přestupcích do společného řízení, přičemž řízení bylo dále vedeno pod sp. zn. P/1740/2017OP/Mich. Dne 28. 3. 2018 správní orgán I. stupně vyhotovil předvolání k podání vysvětlení pana I. H. které se mu nepodařilo doručit na žádnou ze sdělených adres.
16. Dne 17. 5. 2018 bylo zmocněnci žalobce doručeno vyrozumění o dokazování mimo ústní jednání a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 4. 6. 2018. Uvedeného dne správní orgán provedl důkazy listinami, žalobce ani jeho zástupce se nedostavili.
17. Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 28. 6. 2017 oznámení o podezření ze spáchání přestupku, který byl spáchán dne 7. 6. 2017, a spisový

materiál o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Hradec Králové. Vzhledem k tomu, že vozidlo bylo označeno speciálním označením vozidel O7 – Parkovací průkaz vozidla přepravujícího osobu těžce zdravotně postižnou č. CD 128669 (ale nebylo označeno platnou parkovací kartou), správní orgán I. stupně si vyžádal od odboru sociálních věcí a zdravotnictví Magistrátu města Hradec Králové sdělení, komu byl vydán předmětný průkaz. Touto osobou byl J. K.,. Dne 20. 7. 2017 správní orgán I. stupně proto předvolal J. K., k podání vysvětlení. Dne 10. 8. 2017 vydal správní orgán výzvu, kterou vyzval žalobce k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Dne 14. 8. 2017 bylo správnímu orgánu doručeno současně oznámení J K, o odepření výpovědi v projednávané věci a plná moc, kterou žalobce zmocnil společnost Odvoz vozu s. r. o. k zastupování v řízení.

18. Dne 17. 8. 2017 vyhotovil správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci - přestupku ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a dne 21. 8. 2017 vydal rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla v příkazním řízení, ve kterém rozhodl o tom, že se žalobce dopustil přestupku ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 zákona o silničním provozu. Proti uvedenému rozhodnutí byl správnímu orgánu I. stupně doručen odpor.
19. Dne 4. 10. 2017 bylo zmocněnci žalobce doručeno poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 25. 10. 2017. Uvedeného dne proběhlo provedení důkazů shromážděnými listinami, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, ač o něm byli vyrozuměni.
20. Dne 25. 10. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. P/2008/2017/OP/Mich, č. dokumentu MMHK/187981/2017, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 7. 6. 2017, v čase před 9:45 hodin, řidič zastavil a stál s uvedeným vozidlem v Hradci Králové, ulici Klicperova u domu č. p. 263 v místě označeném dopravní značkou IP 12 – Reservé – vyhrazené parkoviště, doplněnou dodatkovou tabulkou E 13 – Pro držitele karet N. Tímto jednáním tak porušil ustanovením § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
21. Odvolání (blanketní) proti tomuto rozhodnutí, žalobce nedoplnil ani po výzvě k doplnění náležitostí podání ze dne 10. 11. 2017. Odvoláním napadené rozhodnutí žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 17. 1. 2018, č. j. KUKHK-39801-3/DS/2017/Er, a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
22. Dne 21. 3. 2018 bylo zmocněnci žalobce doručeno poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, a to dne 9. 4. 2018. Uvedeného dne proběhlo provedení důkazů listinami, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Rovněž téhož dne vydal správní orgán I. stupně nové rozhodnutí čj. P/2008/2017/OP/Mich,

č. dokumentu MMHK/076449/2018, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 6. 2018, č. j. KUKHK-19353/DS/2018/Er.

23. Dne 20. 9. 2018 bylo do spisu poznamenáno usnesení o spojení řízení vedených správním orgánem I. stupně pod spisovými značkami P/1740/2017/OP/Mich, P/1741/2017/OP/Mich a P/2008/2017/OP/Mich. Nadále byla tato řízení vedena pod spisovou značkou P/1740/2017/OP/Mich. Dne 20. 9. 2018 bylo zmocněnci žalobce doručeno poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 10. 10. 2018. Uvedeného dne proběhlo provedení důkazů shromážděnými listinami, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, ač o něm byli vyrozuměni.
24. Posledně uvedeného dne vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. P/1740/2017/OP/Mich, sp. zn. dokumentu MMHK/206570/2018/OP/Mich, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť
25. dne 26. 5. 2017, v čase před 11:45 hodin, řidič zastavil a stál s uvedeným vozidlem v Hradci Králové, ulici Klicperova u domu č. p. 263 v místě označeném dopravní značkou IP 12 – Reservé – vyhrazené parkoviště, doplněnou dodatkovou tabulkou E 13 – Pro držitele karet N,
26. dne 25. 4. 2017, v čase před 15:04 hodin, řidič zastavil a stál s uvedeným vozidlem v Hradci Králové, ulici Klicperova u domu č. p. 141 v místě označeném dopravní značkou IP 12 – Reservé – vyhrazené parkoviště, doplněnou dodatkovou tabulkou E 13 – Pro držitele karet N,
27. a dne 7. 6. 2017, v čase před 9:45 hodin, řidič zastavil a stál s uvedeným vozidlem v Hradci Králové, ulici Klicperova u domu č. p. 263 v místě označeném dopravní značkou IP 12 – Reservé – vyhrazené parkoviště, doplněnou dodatkovou tabulkou E 13 – Pro držitele karet N.
28. Tímto jednáním řidič porušil ustanovením § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za to byla žalobci uložena pokuta 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
29. Odvolání (blanketní) proti tomuto rozhodnutí, které nebylo ani na výzvu doplněno, žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
30. Součástí správního spisu je rovněž žádost správního orgánu I. stupně ze dne 21. 2. 2018 o sdělení podmínek za jakých lze užívat parkovací kartu „N“, doložení parkovacího režimu k místu stání pro karty „N“ a vazbu mezi vydávanými parkovacími kartami a speciálním označením vozidel O 7. Součástí spisu je též i vyžádané sdělení provozovatele Integrovaného systému parkování města Hradec Králové ze dne 14. 3. 2018, jehož přílohou jsou všeobecné obchodní podmínky pro vydávání rezidentních/abonentních parkovacích karet.
31. Krajský soud na úvod konstatuje, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle

vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012 - 47).

32. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující:

I. Nepřezkoumatelnost výroku o sankci

33. První námitkou žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti výroku o uložení sankce. Odůvodnění označil za zmatečné a protichůdné, když není zřejmé, jaké okolnosti a jakým způsobem správní orgán I. stupně zohledňoval při stanovení výše uložení sankce. Žalobce poukázal na možné dvojí přičítání opakování protiprávního jednání, kdy toto opakování správní orgán I. stupně posuzoval v neprospěch žalobce a následně v recidivě spatřoval i vyšší závažnost deliktu. Dále žalobce brojil proti postupu správního orgánu I. stupně, který údajně přihlédl k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán, přičemž tyto okolnosti nikde neuvedl a nesdělil, zda je posoudil ve prospěch či neprospěch žalobce. Žalobce správnímu orgánu vytýká, že hodnotil, že ke spáchání přestupku došlo na místě veřejnosti přístupném, přičemž pokud jej hodnotil v neprospěch, jde o postup v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání, neboť daný přestupek nelze spáchat jinde. Dále namítl, že správní orgán konstatoval, že řidič nerespektoval dopravní značení, tato skutečnost je však znakem skutkové podstaty projednávaného přestupku. Jestliže pak správní orgán I. stupně uvedl, že přestupkem nebyl způsoben žádný škodlivý následek, dle žalobce však není zřejmé, zda tuto skutečnost při ukládání sankce hodnotil, případně zda ji hodnotil ve prospěch žalobce. Dle žalobce je tedy výrok o sankci odůvodněn nepřezkoumatelně, nesrozumitelně a vnitřně rozporně.

34. Krajský soud konstatuje, že podle ustálené judikatury správních soudů o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí lze hovořit v situaci, kdy správní orgán své rozhodnutí neodůvodní dostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů, či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je proto též takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu o uložení sankce v konkrétní výši. Již v rozsudku ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přitěžující a polehčující.*“ V rozhodnutí o uložení správní sankce proto musí

být zohledněna všechna zákonná kritéria, která musí být formulována precizně a jednoznačně a musí být dostatečně individualizována.

35. V daném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč, tj. v polovině zákonného rozmezí. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí k výši správního trestu pokud jde o hodnocená kritéria, uvedl, že *„částka uložené pokuty obviněnému je odpovídající závažnosti přestupku, neboť se jednalo o opakované jednání obviněného“*. Dále konstatoval, že při stanovení výše správního trestu *„přihlédl ke stupni závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a následkům, kdy se přestupek obešel bez jakýchkoliv následků a nedošlo při něm k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu“*. Dále uvedl, že *„rovněž přihlédl k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán a míře zavinění, tedy že obviněný jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu“*. Dále pokračoval, že *„kritériem pro stanovení výše pokuty je výlučně závažnost přestupku, který lze svou povahou a intenzitou zařadit mezi méně závažné přestupky, k jehož spáchání došlo na místě veřejně přístupném, kdy řidič vozidla nerespektoval dopravní značení a stál na vyhrazeném parkovišti ... bez platné parkovací karty.“* Dále se vyjádřil k otázce majetkových poměrů žalobce a uzavřel, že okolnosti, které vedly provozovatele vozidla ke spáchání přestupku, nebyly s ohledem na absenci zjištění řidiče zjištěny. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí k výši uložené pokuty připomněl obecné zásady při ukládání sankcí (princip zákonnosti a individualizace) a judikaturu zabývající se náležitostmi odůvodnění ukládané sankce. S poukazem na příslušná ustanovení zákona o silničním provozu konstatoval splnění zákonného zmocnění k uložení sankce a závěrem pouze uvedl, že se plně ztotožňuje s uloženou pokutou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jejím odůvodněním v prvoinstančním rozhodnutí.
36. Pokud jde o hodnocení závažnosti deliktního jednání, správní orgán I. stupně uvedl, že kritériem pro stanovení výše pokuty je výlučně závažnost přestupku, ten zařadil mezi méně závažné přestupky, přičemž současně uvedl, že výše pokuty je odpovídající, protože se jednalo o opakované jednání. Nutno souhlasit se žalobcem, že opakované jednání je zcela něco jiného než závažnost přestupkového jednání. Souběh více deliktů je zcela jistě skutečností, kterou je třeba při rozhodování o výši sankce hodnotit a půjde obecně o přítěžující okolnost. Pokud však má být souběh takto posouzen, je nutné tuto úvahu v rozhodnutí uvést. Jestliže má být souběh brán jako přítěžující okolnost, nemůže být současně v opakování deliktního jednání spatřována vyšší závažnost přestupku. Takové posouzení by odporovalo zásadě zákazu dvojího přičítání. Jak konkrétně se tedy hodnocení závažnosti jednání (při posouzení méně závažným) projevilo ve stanovení výše pokuty, která byla stanovena nikoliv na spodní hranici zákonného rozpětí, není zřejmé.
37. Konstatování správního orgánu I. stupně, že přihlédl k míře zavinění žalobce na jeho spáchání, rovněž není nikterak odůvodněno, neboť správní orgán pouze ocitoval porušené ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. K tomu pak krajský soud poznamenává, že v dané věci se jedná o deliktní jednání spojené s objektivní odpovědností provozovatele vozidla a míra zavinění žalobce tak zkoumána být nemohla, neboť pro to není v tomto typu správního řízení prostor.
38. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že přihlédl ke způsobu spáchání přestupku a jeho následkům, a že se přestupek obešel bez následků. Ke způsobu spáchání jednotlivých přestupků však není uvedeno nic a není tedy zřejmé, jaký aspekt způsobu přestupkového jednání byl správním orgánem hodnocen, přestože uvedl, že k němu přihlížel. Absencí

škodlivých následků deliktního jednání se správní orgán zabýval, když zohlednil neohrožení ostatních účastníků provozu.

39. Pokud správní orgán dále zmínil, že ke spáchání přestupku došlo na místě veřejně přístupném, rovněž k tomu neuvedl nic dalšího. Není proto zřejmé, zda a případně jaký vliv měla tato skutečnost na rozhodování o výši ukládané sankce, když se jedná o skutečnost, která je znakem skutkové podstaty, jelikož zákon o silničním provozu upravuje provoz na veřejně přístupných pozemních komunikacích (viz § 1 cit. zákona). Ustanovení tohoto zákona tak nemohou být porušena na místě veřejnosti nepřístupném. Konstatování, že k porušení zákonného ustanovení došlo za zákonem předpokládaných okolností, tak nemá bez dalšího žádný zřejmý vliv na uložení sankce v konkrétní výši.
40. Okolností ovlivňující výši uložené sankce byla podle správního orgánu zřejmě i skutečnost, že řidič vozidla nerespektoval dopravní značení vyhražující parkoviště pouze pro držitele parkovacích karet N, neboť ji zmínil u kritéria závažnosti přestupku. Z odůvodnění rozhodnutí, však není seznatelné, jakým způsobem správní orgány s touto okolností pracovaly, ani jak ji hodnotily, když se jedná o znak skutkové podstaty přestupku, jehož se řidič dopustil.
41. Rozhodnutí správních orgánů tedy požadavkům na náležitosti odůvodnění uložené sankce nedostála. Správní orgány se v odůvodnění svých rozhodnutí přezkoumatelně vyjádřily pouze k otázce stanovení zákonného rozmezí pro uložení pokuty a aplikovatelné právní úpravy, ve vztahu ke konkrétní výši pokuty uložené žalobci uprostřed zákonného rozmezí uložené však neuvedly (téměř) nic. Správní orgán I. stupně sice vyjádřil, jaká zákonná kritéria při stanovení pokuty zvažoval, avšak jejich aplikaci na žalobcův případ (a tedy náležitou individualizaci) provedl nepřezkoumatelně.
42. Krajský soud poznamenává, že ačkoli nejsou správní orgány povinny důsledně odlišovat polehčující a přitěžující okolnosti, musí zvláště za situace, kdy ukládají pokutu nikoli na samé spodní hranici sazby, přezkoumatelným způsobem popsat, ke kterým konkrétním skutečnostem při stanovení výše pokuty přihlédly a ke kterým nikoli, což se v nyní projednávaném případě nestalo (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016 - 36 či ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017 - 34). Tedy zejména za této situace nepostačí toliko vyjmenování zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají právě na individuální případ obviněného. V daném případě tak správní orgán provedl *de facto* jedinou individualizaci těchto kritérií pouze u závažnosti přestupku, který hodnotil jako méně závažný, avšak současně pod toto kritérium zahrnul opakování deliktního jednání (k nesprávnosti takového postupu viz shora).
43. Tento žalobní bod tedy krajský soud shledal důvodným, neboť správním orgánem I. stupně provedené hodnocení výše uložené sankce je nedostatečné a nepřezkoumatelné, přičemž žalovaný tento nedostatek prvostupňového rozhodnutí nezhojil. S ohledem na uvedené proto krajskému soudu nezbylo, než žalované rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost zrušit.

II. Trvající delikt

44. Druhou námitkou napadal žalobce skutečnost, že byl uznán vinným ze tří skutků, ač se jeví, zda se nejednalo pouze o jeden skutek. K tomu poukázal na skutečnost, že pokud

mělo jeho vozidlo stát na stejném místě v průběhu několika dnů, pak nemuselo jít o tři jednání, nýbrž o jedno jednání. Správní orgán totiž dle žalobce neprokázal přerušení jednání a není tak důvodné se domnívat, že se jednalo o tři samostatná jednání. Správní orgány tak měly na posuzované jednání nahlížet jako na trvající delikt a tedy jako na jedno jednání.

45. Krajský soud nemůže přisvědčit této námitce žalobce, když z fotodokumentace, která je obsahem správního spisu, vyplývá, že žalobcovo vozidlo neparkovalo na stále stejném parkovacím místě. Z fotografií přestupkového jednání, ke kterému došlo dne 25. 4. 2017, je zřejmé, že vozidlo žalobce parkovalo na v pořadí čtvrtém parkovacím stání ve směru jízdy v ulici Klicperova v Hradci Králové, v části ulice za křižovatkou s ulicí Tomkova. Přestupkové jednání zjištěné dne 26. 5. 2017 spočívalo v parkování žalobcova vozidla na třetím parkovacím stání ve výše popsaném úseku ulice Klicperova. Konečně třetí zjištěný skutek spočíval ve stání žalobcova vozidla opět na čtvrtém parkovacím stání, ve stále stejné části ulice Klicperova. Z uvedeného vyplývá, že nezjištěný řidič zaparkoval žalobcovo vozidlo na parkovací stání vyhrazené pro držitele karet N celkem třikrát, nikoli pouze jednou, když vozidlo stálo ve dvou případech na stejném parkovacím stání, ale v čase mezi těmito skutky, stálo též na jiném parkovacím místě. Žalobcova námitka proto není důvodná.

III. Absence nařízení obce – parkovací karty představují zpoplatnění pozemní komunikace

46. V pořadí třetí žalobní námitce žalobce namítal, že postihované jednání mohlo být protiprávní. Dle jeho názoru nebyl správní orgán oprávněn vyhradit dané parkovací místo jen pro držitele parkovacích karet. S ohledem na tuto nemožnost vyhrazení míst mohl na nich žalobce parkovat vozidlo legálně. Žalobce poukázal na zpoplatnění parkování v dané oblasti a ustanovení obsažené v § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), dle kterého může obec v nařízení vymezit části obce, ve kterých lze komunikace, nebo jejich úseky, užít za sjednanou cenu k stání motorových vozidel, při splnění dalších tam uvedených podmínek. V projednávaném případě se však nemohlo jednat o zpoplatněný úsek komunikace, když žádné nařízení obce, které by vymezilo zpoplatněné oblasti, vydáno nebylo. V uvedeném případě tak nebyly splněny podmínky pro zpoplatnění komunikace a žalobce nemůže být potrestán za neoprávněné užití úseku komunikace rezervovaného pro osoby, které si zakoupili parkovací kartu.
47. Uvedené námitce nemohl krajský soud přisvědčit, jelikož tvrzení žalobce o neexistenci nařízení, které by vymezovalo oblast obce, ve které je možné využít pozemní komunikace k stání motorových vozidel, se nezakládá na pravdě. Tímto nařízením je totiž nařízení města Hradec Králové č. 18/2006. Součástí správního spisu je mimo jiné i odpověď provozovatele Integrovaného systému parkování města Hradec Králové ze dne 14. 3. 2018, jejímž obsahem je sdělení podmínek, za nichž lze žadateli vydat parkovací kartu. V úvodu výčtu těchto podmínek odkazuje provozovatel systému parkování právě i na platné nařízení města Hradec Králové č. 18/2006. V uvedeném nařízení města jsou vymezeny oblasti města, v nichž lze užít komunikace pro stání motorových vozidel za sjednanou cenu ve smyslu § 23 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích. Podmínka zpoplatnění vymezených částí města, spočívající ve vydání nařízení obce, v němž jsou zpoplatněné části obce specifikovány, tak byla splněna. Krajský soud tedy

neshledal žádnou okolnost, která by nasvědčovala tomu, že na jednání žalobce by mělo nahlíženo jako na jednání po právu.

IV. Jednání není protiprávní a nebylo prokázáno

48. Krajský soud se neztotožnil ani s názorem žalobce, že jednání popsané v rozhodnutí nebylo protiprávní a že nebylo prokázáno. Skutečnost, že postihované jednání nebylo protiprávní, spatřoval žalobce v označení vozidla speciálním označením O7 – Parkovací průkaz vozidla přepravujícího osobu těžce zdravotně postiženou. V případě takto označeného vozidla není dle jeho názoru užití vyhrazeného parkoviště pro držitele karet „N“ protiprávní. Dále žalobce upozornil, že mu není známo, z čeho správní orgán I. stupně usoudil, že postihované jednání bylo skutečně stáním vozidla, když se z výroku rozhodnutí nepodává, že by jednání trvalo po delší dobu.
49. K tomu krajský soud uvádí následující. Dopravní značkou IP 12 – Reservé – Vyhrazené parkoviště, jsou označována místa, kde je dovoleno stání pouze některých vozidel. Konkretizace vozidel, jimž je stání v takto označených místech povoleno, je prováděna prostřednictvím dodatkové tabulky, v projednávaném případě tabulkou E 13 – Pro držitele karet „N“. Z uvedeného označení je zcela zřejmé, že stání na takto vymezených místech je dovoleno pouze vozidlům držitelů karty „N“. Jak vyplývá ze všeobecných obchodních podmínek pro vydávání rezidentních/abonentních parkovacích karet, označení vozidla speciálním symbolem O7 nemá žádný vliv na užívání parkovacích stání v oblastech vymezených nařízením města Hradec Králové č. 18/2006, kterým se vymezují oblasti města, ve kterých lze místní komunikace užít za cenu sjednanou k stání motorových vozidel. Z uvedeného je naopak zřejmé, že využití parkovacích míst určených pro držitele karet „N“ vozidlem bez tohoto označení protiprávním je.
50. K námitce týkající se zastavení a délce stání vozidla na vyhrazeném parkovacím místě viz následující žalobní bod.

V. Jednání nepředstavuje porušení právní normy

51. Krajský soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce nedostatečného odůvodnění zastavení, resp. stání, vozidla na místě spáchání správního deliktu. Žalobce poukazoval na zjištěné zastavení v délce pouze jedné minuty, jak dle jeho názoru vyplývá z pořízených fotografií. Není tak dle něho jasné, z jakých skutečností vycházel správní orgán I. stupně, když shledal v jednání řidiče porušení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu.
52. Uvedenou námitku rozporující zjištěný skutkový stav mohl žalobce nepochybně uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně. V průběhu správního řízení, měl opakovaně možnost se k věci se vyjádřit, prostřednictvím zmocněnce podával i odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž ani v něm až nyní uváděnou skutečnost neuvedl. K hodnocení takového postupu jako účelového lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, který uvedl, že je „[o]becně vhodné, aby žalobkyně neuchovávala paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnila je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se žalobkyně zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o neprokázání přestupku jevit dle kontextu věci i jako účelová.“
53. I v tomto případě se žalobcem zvolený způsob obrany zejména v souvislosti se

zpochybněním skutkového stavu věci (zastavení x stání) včetně způsobu zvolené obrany jeví jako účelový, přičemž sám ani netvrdí (a to ani nyní), na jak dlouho tedy na daném místě zastavil /stál. Tuto účelovost umocňuje navíc i to, se žalobce tímto tvrzením dostal do rozporu se svým předchozím tvrzením, v němž namítal, že nebyly spáchány skutky tři, ale že se mohlo jednat o jeden trvajících skutek, tj. trvajících minimálně od 25. 4. 2017 do 7. 6. 2017 (viz druhý žalobní bod).

54. Nutno uzavřít, že žalobce správními orgány zjištěný skutkový stav žádnými konkrétními a věrohodným tvrzeními ani důkazy nezpochybnil. Jak již bylo shora uvedeno, ve správním spise jsou založeny fotografie, jimiž městská policie zadokumentovala spáchaný skutek. S ohledem na čas potřebný k příchodu hlídky k místu zjištění přestupkového jednání, pořízení fotodokumentace vozidla a čas spojený s odchodem z místa spáchání přestupku je zřejmé, že se hlídka městské policie na místě pohybovala několik minut bez přítomnosti řidiče vozidla. O tom ostatně svědčí i údaj zapsaný v „Oznámení o podezření ze spáchání přestupku/jiném správním deliktu“ ze dne 26. 5. 2017 a též ze dne 25. 4. 2017 dále pak ve „Výzvách pro nepřítomného řidiče vozidla“ a též v úředních záznamech Městské policie Hradec Králové, ze dne 5. 6. 2017, č. j. 2017/20985 a 2017/16571, ve kterých je shodně uvedena doba parkování vozidla na zdokumentovaných místech, vždy v délce několika minut.

VI. Absence zjištění formy zavinění řidiče

55. Žalobce je toho názoru, že rozhodnutí je nezákonné i proto, že správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ba ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné, a odkázal na znění ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu s tím, že znakem přestupku je pak i jeho zavinění (§ 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Žalobce má za to, že provozovatel vozidla je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání. Vůči postupu správních orgánů obou stupňů žalobce namítal, že zavinění řidiče netvrdily, neodůvodnily a neprokázaly a jejich rozhodnutí je tudíž nezákonné. V této souvislosti odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016-46.
56. Ani tento žalobní bod není důvodný. Nutno konstatovat, že odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je objektivní. Totéž vyplývá i z ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35, „[p]ro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.“ Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud se touto otázkou nezabývaly, neboť to nebyla podmínka vyvození odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla.
57. Pokud jde v souvislosti s touto námitkou o poukaz žalobce na rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016-46, jde o poukaz zcela nepřipadný,

neboť v něm vůbec nešlo o správní delikt (nyní přestupek) provozovatele vozidla jako v tomto případě, ale o přestupek zjištěného řidiče vozidla.

VII. Nesdělení oprávnění úřední osoby

58. Závěrem žalobce brojil proti postupu žalovaného spočívajícím v nesdělení oprávněné úřední osoby, a to přes výslovnou žádost, která byla součástí podaného odvolání. Žalovaný tak dle žalobce postupoval v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu, když na žádost nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí. Procesní vadu, spočívající v porušení § 15 odst. 4 správního řádu, považuje žalobce za natolik závažnou, že způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
59. Vypořádávání této námitky by bylo za dané situace, kdy je napadené rozhodnutí zrušeno a věc je vrácena žalovanému k dalšímu řízení, předčasné, neboť v dalším řízení bude moci žalobce svou námitku podjatosti uplatnit.

VIII. Nesouhlas žalobce a jeho zástupce se zveřejněním osobních údajů

60. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadovali, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí žalobce i jeho obhájce.
61. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

62. S ohledem na shora uvedené krajský soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
63. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žalobního návrhu) po 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu), k tomu má nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), tj. celkem 9.800 Kč. Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. října 2020

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně